

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Mă așez înaintea ta cu masă de cuvânt, cu duhul învățaturii de viață veșnică, măi poporul Meu. Punem pe masă din belșug, Eu și trâmbița Mea, punem învățatură cu greutate, că este nevoie peste tot de ea și este nevoie să se alătore poporul acestui cuvânt de toată împlinirea învățaturii de sus și să-I dea lui Dumnezeu asigurarea că va fi ascultată și împlinită toată povața, toată împlinirea cea din cer peste acest popor. Amin.

Pace ție, poporul Meu, în zi de hram sfânt peste tine, căci serbăm în ziua aceasta pe trâmbița Mea, pe Verginica, pe cea purtătoare de Dumnezeu în vremea ei de pe pământ. Eu, Domnul, binecuvintez inima ta, urechea ta, voința ta și ascultarea ta, măi popor al cuvântului Meu, ca să iei tu de la Mine și să îplinești așa. Mai întâi tu trebuie să Mă ajuți să am încredere în tine până la sfârșit, nu numai pentru un timp, că-Mi este tare grea lupta cea pentru biruința Mea cea întreagă atunci când nu Mă pot bizui cu multul pe cei ce se dau Mie pentru lucrul Meu cu ei, iar Eu sunt Dumnezeu, măi poporul Meu, și nu sunt de pe pământ, căci sunt din cer venit. Pe pământ este altfel cu o sculă pe care omul și-o însușește a sa după ce o ia de la cel ce o dobândește, și i se dă pentru ea garanție celui ce o ia de la el, așa cum se folosește ca pe pământ cuvântul încrederii cea pentru o vreme pentru o unealtă lucrată și pusă la vânzare apoi spre folosință la lucru cu ea a omului, și se ușurează de răspundere apoi cel ce făurește și vinde lucrul mâinilor lui la cei ce se folosesc de el. O, dar Eu, Domnul, Mă întreb, cum să fac când omul vine la Mine și se dă Mie, sau când cineva ajută pe un om să-L înțeleagă pe Dumnezeu și să-I urmeze Lui apoi? Să-l iau din mâna unuia care l-a îndemnat pe om spre Mine, pot Eu atunci să-i cer acestuia act că va fi credincios cel adus la Mine? Iată, îți trebuie o garanție ca să ai încredere în om, și îți trebuie din partea lui adusă, ca apoi să-l poți da Domnului pe el și să nu te doară de la el înaintea Domnului apoi.

Sunt cu trâmbița Mea Verginica cu sărbătoare între sfinți, măi poporul Meu, și vom lucra mult lucru și vom măsura mult și multe, și va fi zi de învățatură peste tine ziua aceasta mare, când trâmbița Mea a luat locul între sfinți și s-a ușurat de trupul suferinței ei și s-a încrozniat în cer cu duhul veghii cerești pentru lucrul ei pe mai departe cu Mine și lăsat pe pământ spre înaintarea lui când ea a venit în ceata sfinților, în lucru între cei din cer.

În poporul acestui cuvânt au fost mulți, au fost și au trecut sau au rămas până la sfârșit pe calea luptei Mele pentru zidirea unui popor ca să-L aibă Tatăl al Său pe pământ prin trâmbițarea Mea de peste el prin glasul trâmbiței Mele, din care Eu grăiam, Eu și nu ea, căci prin prooroci Eu am grăit, Eu și nu ei. Mă lupt răbdând și plângând ca un Dumnezeu și lucrez de aproape șaiszeci de ani și Mă lupt să-Mi desăvârșesc biruința și Scripturile zilelor de apoi, în care este scrisă venirea Mea cu glasul ei peste cei vii și peste cei morți. Am avut și am nevoie de încredere în cei cu care M-am sprijinit și Mă sprijin, căci altfel Mă sprijin de om numai cât vrea omul, și rămâne cu vină la Dumnezeu cel ce face așa cu Dumnezeu, iar vina atrage ispășirea ei. Nici Eu, Domnul, și nici cei ce-Mi lucrează Mie prin alegerea Mea nu putem avea încredere în cel ce rămâne liber de Hristos și de grija de peste el pe pământ, căci unul ca acela poate face mult rău lui Dumnezeu și lucrului Său și multe dedesubturi folosește apoi, și mai ales dacă îi stă în fire așa ceva, ascunderea de Dumnezeu și de oameni, din ascundere în ascundere lucrând și petrecând, lucrare care naște dușmănie și despărțire între el și cei ce-l văd pe el lucrând așa și disprețuind așa pe frați.

O, când nimeni nu mai poate garanta pentru tine, cine ar putea da pentru tine răspuns lui Dumnezeu când Domnul va aștepta aceasta pentru cetele de care vor da socoteală cei prezentați cu ele la Domnul, căci Domnul nu întreabă pe fiecare în parte, că nu este așa în cer, ci este lege veșnică în cer, iar creștinii sunt cei ce au călăuză duhovnicească spre Dumnezeu dacă ei sunt, și

scris este că fiecare va sta la rândul cetei sale. O, durerea aceasta e mare în Mine pentru toți cei care au fost și au trecut prin această lucrare de cuvânt ziditor de om nou și n-au împlinit în ei acest cuvânt și n-au ajutat pe Domnul să aibă încredere în ei până la sfârșit, și n-au făcut aceasta nici cei care au fost o vreme cu multă credincioșie față de această masă cerească a Mea cu un popor pe pământ, iar această încredere pierdută pentru cei ce n-au avut statornicie fără de sfârșit are nevoie de mare pocăință dacă ar fi să-și dobândească cineva din cei trecuți prin acest popor iertarea cea pentru părăsirea de Dumnezeu și de trupul acestei lucrări de cuvânt, care zidește un popor.

Stă trâmbița Mea, stă Verginica la gura Mea și-și răcorește jalea când Mă vede cum lucrez în ziua aceasta lucrul cuvântului Meu. Vă citesc mereu, mereu inimioarele și duhul, o, și Mă doare de la mulți pentru aluatul din ele. Vă adun sub slava învățurii de azi pe toți cei care ați fost și care sunteți acum sub acest cuvânt. Luați și învățați din el, măi fiilor. Ia, fiule, și te măsoară din creștet până în tălpi și dă-ți răspunsul înaintea cuvântului Meu. O, dacă tu, creștine, nu ești curat la cuvânt și la inimă pentru cuvânt și la faptă față de fratele tău cu ale tale, crezi tu că se pune că ești altfel față de Mine, Domnul? O, Eu așa te iau față de Mine, și te socotesc și pentru Mine așa cum ești cu fratele tău, și nu este altfel la Mine și niciodată nu a fost altfel fața Mea în biserica Mea și lucrarea Mea din ea.

Iată, se păcălește cel ce crede că altfel este cu Domnul față de cum este el cu omul, cu cel de lângă el frate al lui Hristos, căci Eu nu-l întreb pe om despre sine, ci întreb pe cel ce stă față în față cu el, și nimeni nu poate intra la Mine să-Mi răspundă în dreptul lui, căci lucrarea Mea pentru om este pe mărturie de martori zidită, iar altfel de lucru nu este pentru cer în dreptul omului. Nu este cinstit la Dumnezeu să te pui bine cu omul lui Dumnezeu dacă tu nu stai bine cu Domnul, căci omul lui Dumnezeu simte de la Dumnezeu, nu de la el este simțirea lui, cu care el citește pe cei din fața sa.

Când omul se ascunde de ochii celorlalți, cu păcat face aceasta, căci face așa pentru păcat, pentru ascundere, pentru ca să nu fie văzut ce face, și apoi el scapă greu din cursa acestui păcat, din lațul ascunderilor lui dacă mai scapă, căci se rușinează apoi să-și rupă de pe el legăturile sub păcat, fiindcă are mândrie pentru statura lui cea văzută, mândrie născută de la păcat, căci statura cea nevăzută l-ar rușina pe el înaintea celor ce-l știu pe el, pe cel de deasupra ființei lui, și iată ce face păcatul cel ascuns al omului care se pitește cu ale lui pentru ca să facă acest păcat, căci îi trebuie să se ascundă apoi cu fața lui cea neștiută de cei din preajma lui.

O, măi poporul Meu, când omul umblă și caută singur să umble, îl ia diavolul în primire și face omul fapte ascunse, că e liber de sub ochii care să-l vadă pe el, dar cei din cer îl văd, și nu se poate ascunde omul nicăieri de fața celor din cer, nu poate să se pitească de ochiul lui Dumnezeu și al urmării Domnului după el, căci Domnul este Atoatevăzătorul, măi poporul Meu.

Iată, n-au scăpat nici creștinii acestui cuvânt de simțămintele ascunse și de faptele lor apoi, de dorințe, de slăbiciuni aduse în faptă prin lucrare la întuneric, fiilor. Și este încă și alt păcat, căci așa cum a fost sau este creștinul, îl îndeamnă inima apoi la dispreț, la dușmănie față de cei de lângă el, iar aceasta este duhul trufiei, măi fiilor, când fiii acestui cuvânt ar fi să fie ca niște fii ai cerului și să se umilească pentru ei înșiși când ar da să pună ei în cântar pe ceilalți, numai că toți uită aceasta, uită cât i-a învățat pe ei Domnul și de câte i-a iertat, și n-ar mai fi să se întrecă ei pe tronul judecății cea pentru frați.

O, cel ce nu poate să fie curat la inimă și la grăire față de voi, fiilor prin care Eu, Domnul, Îmi citesc poporul, acela se cunoaște după linia feței și a faptei lui și după umbletul sau neumbletul lui, se cunoaște după cuvintele sau necuvintele lui, după purtarea lui tăcută sau netăcută, și toate acestea pot fi lumină sau întuneric, pot fi întuneric sau lumină, măi fiilor, căci când Eu prin Duhul Meu vă dau să-Mi citiți pe poporul Meu, atunci voi vedeți dacă sunt lumină sau întuneric, dacă sunt întuneric sau lumină cele lucrate de el, și multă durere se coboară din

Mine în voi din pricina celor dinăuntru ale fiecăruia dintre cei ce stau cu duhul sau cu trupul în acest popor.

Grăiesc peste toți și pentru toți cei ce se hrănesc din acest cuvânt și le spun așa: Nu ieșiți de sub veghe! Nu vă ascundeți de cei de lângă voi, că dacă lucrați așa nu veți scăpa de diavolul și de păcat, căci diavolului îi place de omul care se ascunde și poate diavolul prin el apoi.

O, măi Verginico, o, trâmbița Mea, iată ce le spun Eu lor: Rămâneți în Mine, ca să rămân și Eu în voi, iar Eu sunt lumină și nu se ascund fiii luminii! O, nu rămâneți unii în alții! Rămâneți în Mine, că altfel vă fură satana unii spre alții și uitați să rămâneți în Mine. Rămâneți în iubirea Mea, măi fiilor ca să rămân și Eu în iubirea voastră și să vă ajungă ea de iubire, că altfel puteți cădea să vă iubiți între voi și Mă veți părăsi pe Mine pentru iubire.

O, trâmbița Mea, o, îndurerata Mea, jalea ta pentru ceea ce ai pățit pe pământ, e cu tine în cer această jale. Cel pe care Eu, Domnul, ți-l dădusem să te însoțească în toate durerile tale cele pentru Mine pentru nașterea unui popor, ți-a fost acesta smuls de sub ocrotirea ta nu după multă vreme, căci cine pune preț pe om și îi arată lui acest preț, acel prețuit pierde prețul tot și îi este furat și mâncat și este tras în jos apoi, în păcatul disprețului față de Dumnezeu, și apoi în păcatul ascunderii, căci cade acela apoi spre iubirea și spre bucuria cea ascunsă a sufletului lui încântat și pierde frica de Dumnezeu și gândul de descoperirea faptelor lui și pierde el rușinea și Îl umple pe Domnul de rușine.

O, scumpă trâmbiță a Mea, nu-i trebuia însoțitorului tău dragoste de la femeie, dar ieșind el de sub veghe a fost prins de slăbiciune și tras spre păcat. Când Eu îl anunțam că văd păcatul lui el se încrunta pe Mine și se răcea tot mai mult, din zi în zi mai mult și se ascundea tot mai mult, săracul, ca și Adam în rai, căci vai celui ce iese de sub veghe și caută să fie liber de ea.

Iată, Eu, Domnul, nu pot să-l iau cu împrumutul pe om în slujba Mea. El însă se dă Mie cu împrumutul dacă Mă părăsește apoi ca să se dea diavolului cu faptele sale, cu întunericul cel plăcut diavolului, căci cel ce se dă cu împrumutul, acela este nestatornic și se mută de colo-colo și umblă după Dumnezeu și umblă apoi și după mamona, și umblă și după satana, căci mamona este ochiul diavolului, după cum s-a născut această vorbă a celui pățit sub acest ochi, și se duce omul spre dorul acesta și se tot duce, că-l mușcă de inimă mamona și îl duce spre el.

O, e mult păcatul pe pământ, și e amestecare mare pentru păcat. O, numai în lume să nu fie omul. Neștiința cea pentru păcat îl pedepsește pe om prea greu pentru păcat și îl ascunde sub păcat. Nu vă supărați, fiilor, că vă spun lucrul păcatului de pe pământ. O, nu este stăpân care să aibă slujnică și să nu o supună pe ea sub plăcerea simțurilor lui. Nu este stăpână care să aibă slujitor sub ea și să nu-l tragă pe el la plăcerea trupului ei cel pentru păcat. Nu este nici un om mare pe pământ care să nu tragă sub păcatul trupului lui pe cei de sub el, în fel și chip lucrând păcat între ei, și iată de ce l-am povățuit Eu atât de mult pe poporul cuvântului Meu să iasă dintre fiii și stăpânii lumii, căci vreau să-l am curat, dar e de luptat mult și de vegheat mult și mereu și de îndreptat mult peste cele ce se strică și nu stau sub veghe pentru îndreptarea lor, fiindcă diavolul e supărat foc când vede că dau să-Mi fac un popor sfânt și că el pierde suflete și trupuri din pricina învățaturii Mele mereu și a veghii mereu din partea Mea peste un popor povățuit, care trebuie să-și înțeleagă menirea și să se lupte pentru viață fără de păcat, și trebuie grijă mare ca să nu cadă în ispită acest popor și să nu se facă unii altora ispită fiii și fiicele acestui popor, căci în lume cade omul spre păcat și spre slăbiciunea pentru păcat numai dintr-o privire aruncată spre el cu dinadinsul, cade printr-o vorbă ademenitoare, cade printr-o mișcare necuviincioasă și se lasă spre păcat apoi, iar Eu, Domnul, am zis prin prooroci și iarăși zic acum: Ieșiți din lume, poporul Meu, ieșiți voi din ea ca să nu gustați din vinul ei, din îmbătarea ei spre păcat, căci fără de veste Judecătorul va veni și faptele fiecăruia se vor descoperi, că e noapte mereu și e păcat mereu pe pământ, iar păcatul este noapte și noaptea se lucrează el și nu simte omul despărțirea de Dumnezeu în vremea păcătuirii lui, căci are putere păcatul să-l robească pe om și e veche răceala aceasta de Dumnezeu, în care-l aduce pe om păcatul, căci Adam s-a răcit de Dumnezeu când s-a

unit cu căldura cea de la păcat, și a văzut târziu apoi această durere, căci i s-a întors împotriva căldura pentru păcat când și-a plătit amar plăcerea spre păcat.

Iată, nu e greu să intre omul în acest popor, ci e greu să aibă el statornicie pentru sfințenie și pentru Domnul, Care este Cel sfânt și este Sfântul sfinților. O, măi fiilor de peste tot, o, voi, cei ce vă hrăniți cu acest cuvânt de dor al Meu după om, Eu, Domnul, vă îndemn la o mare lucrare, la o mare ocrotire peste voi. Nu vă cruțați trupurile, căci ele nu vă cruță de greșalele de la ele, ba, din contra, vă ajută, vă îndeamnă să le faceți împotriva sufletelor voastre, care vor dăinui pe veci ori cu Dumnezeu, ori cu satana. O, de la o coborâre la alta a cuvântului Meu cel învățător și îndemnător peste voi vă lăsați grei cu trupul și cu duhul și tot mai grei și trebuie să vă trezesc spre credincioșie, fiilor, trebuie mereu. O, nu vă luați după apucăturile pe care le vedeți unii de la alții că le aveți și că le arătați. Legătura voastră cu cei cu care Eu vă dau vouă hrană din cer, e rece această legătură, e prea stinsă, e, căci voi n-ați căutat să înțelegeți la timp și mereu apoi ce fac Eu prin ei peste pământ și peste voi apoi, și aș fi voit să fiți cu strălucire cerească unul în fața celuilalt, dar n-ați primit cu totul în voi deslușirea cea întregă a coborârii Mele spre voi. Treburile cu mâna, vai vouă dacă n-ați avea mereu de lucru!

O, Mă uit la voi, la unii din voi, cât de morți dați să vă lăsați în zile de sărbătoare când nu aveți viață în voi, viață pentru Mine între voi, fiilor, viață cu Mine, măi fiilor. O, ce-ar fi cu voi în zile de lucru cu mâna dacă măcar cu mâna n-ați avea de lucru, căci numai în vremea lucrului fie cu duhul, fie cu trupul, numai atunci este omul viu, și vai vouă dacă tot ați da să fiți mai mult morți și să nu înțelegeți câtă nevoie de mișcare a inimii și a minții și a trupului, însoțită de credință și de voință, și câtă nevoie aveți voi de acestea pentru ca să nu fiți greșiți față de Dumnezeu, fiilor. O, voi nu trebuie să căutați să vă întrebați cu vieți de sfinți pentru viața voastră, căci ei stau cu privirea spre voi și se uimesc de statul Meu în mijlocul vostru și de statul vostru cu Mine, fiilor. Ceea ce fac Eu cu voi și peste voi nu se pune cu nici un fel de nevoită pe care ați avea-o voi înaintea Mea, căci voi nu vă dați seama ce misiune am Eu, Domnul, acum pe pământ cu voi.

O, ce mari trebuie să fiți, fiilor! Vă trebuie mereu credincioșie în lucrul Meu cu voi, că Mă doare când satana smulge de lângă Mine pe cel tocmit la lucrul Meu cel de azi. O, ce să fac? Să-l fac să-l doară tot atât de greu și pe el pentru actul despărțirii lui de Mine și de cuvântul Meu cel de azi peste pământ? O, fiilor, un animaluț mic sau unul mai mare de pe lângă om dovedește multă credincioșie și multă iubire și mult dor pentru stăpânul său pe care-l cunoaște și multă ascultare, și multă recunoștință și mulțumire are apoi că are stăpân. El merge în stânga sau în dreapta după cum este porunca stăpânului său și își servește stăpânul și îl iubește și se bucură de el cu credincioșie și cu dor. El tânjește după stăpân, iar când stăpânul îl mustră cu vorbă răspicată el știe inima stăpânului său și nu se supără nicidecum, ci se apleacă și-și împacă stăpânul și îi arată iubire și își arată credincioșia pentru stăpânul său. Iată pildă și învățătură prin ea, fiilor.

O, trâmbița Mea, aștepți. Aștepți să-ți spui cuvântul dragostei pe masă. E mare zi de învățătură, și am pus pe masă cu multul. E ziua ta de hram, e ziua ta de serbare și de dor, și vom așeza încă pe masă, o, trâmbița Mea. Amin.

— *Nu mai pot de dor după cuvântul Tău, o, Doamne! Cei din cer sunt sleiți de dor ca să cuvintezi peste poporul cuvântului Tău, iar ei să-l audă și să se hrănească din mângâierea lui. Nu mai pot de drag când văd cât Te jertfești cu cuvântul pentru viața poporului Tău cel de acum. Aș vrea să-i odihnim un picuț pe cei ce Ne așează în carte cuvânt, că mi-e milă de ei sub atâta greutate, și să Ne întoarcem apoi cu ceea ce mai este de cuvântat în ziua mea de serbare între sfinți, și cu care am coborât aici, unde Tu Îți ai grădinile și pe poporul cel așezat de veghe în ele și de lucru cel pentru ele și pentru Tine când Te aduni cu popor la izvor.*

O, popor mititel, nu la număr să fii tu mare, ci la fapta credinței, fiule, și la jertfa ta pentru Mântuitorul tău. Fapta ta dovedește credința și credincioșia ta, nu numărul cel mare de fii. O, cum se poate să fii mic pentru acestea când așa de mare lucrare și așteptare este în cer de la

tine pentru Domnul tău? Bucuria mea de azi este amestecată cu jale. Cuvântul meu, puțin lucrător în mijlocul tău, a dat loc Domnului meu iubit, Iisus Hristos, Care în tot timpul îți dă din ale Sale ca să fii tu și ca să te aibă Domnul. O, ai grijă, îți trebuie credincioșie! Eu așa am arătat că am avut, și nu m-am cruțat, ci am suferit pentru Domnul, și suferința mi-a fost iubirea. O, e greu pentru cel fără de suferință să-L iubească pe Domnul. De aceea trebuie dor mereu, și el să vă fie suferința, fiilor, și râvna cea pentru Domnul nostru, Care ne-a iubit.

Acum petreceți cu pace ziua mea de serbare și o vom sfârși pe ea tot cu cuvânt din cer. Pace vouă, fiilor! Amin.

— O, pace ție, trâmbița Mea! Darul cel pentru ziua ta de serbare să ți-l arate ție poporul Meu, iar tu să te bucuri de el, să te bucuri cu el și de la el, căci bucuria Noastră este el, numai el, o, numai el. Amin, amin, amin.

Intrăm iar cuvânt în carte, o, Verginica Mea. Ți-a adus închinare poporul Meu și imn de acatist și te-a mângâiat. Eu, Domnul, l-am privit, iar cetele de sfinți venite cu Noi pentru zi de hram scrisă peste grădinița Mea de cuvânt, privesc la fel ca Mine, privesc la tine, cea serbată azi și îți cinstesc darul Meu purtat de tine pe pământ la sfârșit de timp și se îmbată de uimire sfântă, cum de s-a putut atâta jar purtat pe trupul tău atâta vreme de coborâre a Mea prin tine pe pământ cuvânt, o, fiică proorocită ca să fii purtătoarea lui Hristos-Cuvântul, Care trecea prin tine cu grăirea Sa!

Ești așezată cu zi de hram în grădinița cea plină de cuvânt, unde Eu, Domnul, cobor pe nori deasupra ei și cuvintez ca să Mi se scrie cuvântul pe pământ. M-am slăvit în tine și te-am păstrat întregă cu trupul și nu te-ai topit sub arșița cea de la Mine, căci așa am binevoit Eu, dar suferința ți-a fost multă de tot, că Mie Mi-e tare dor de om și am venit după el, iar tu Mi-ai fost locaș. Apostolul Pavel Mi-a văzut lumina care Îmi învăluia în ea trupul când i-am grăit lui pe calea spre Damasc, iar ochii lui au slăbit cu vederea din pricina strălucirii Mele înaintea lui pe cale, și a rămas acest semn pe trupul celui ales apostol în ziua aceea, și a rămas Duhul Meu și harul Meu peste el ca să-Mi vestească el slava peste tot pe unde spunea povestea arătării Mele înaintea lui. În tine însă intram și lucrăm în clipa cuvântului Meu rostit prin graiul gurii tale față în față cu cei ce-Mi scriau cuvântul ca să rămână el, și n-a fost o așa lucrare a Mea pe pământ până la tine, și nici nu va mai fi.

O, trâmbița Mea, o, Verginica Mea, ce mare ți-a fost supunerea! La fel ți-a fost și temerea de Dumnezeu și tremurai la cuvântul Meu și te supuneai fără de cârtire, iar darul Meu așezat peste tine a fost mare și greu de purtat, și aceasta a fost jertfa ta adusă Mie, trupul tău, în care duhul cuvântului Meu intra așa cum intru Eu în om în vremea sfinte împărtășanii, și te treceam din trup în duh, o, trâmbița Mea, și curgeau ape de pe tine, căci Eu eram arșiță în tine și minunat lucrăm dacă tu nu te mistui ai. O, numai cu dureri te-ai hrănit și cu trupul și cu duhul și n-ai avut bucurii pe pământ, doar numai una ai avut, că Mi-ai putut purta venirea Mea cuvânt peste pământ ca să-Mi pot apoi pregăti credința unui popor care avea să se ridice după tine și cu care să-Mi întocmesc pe pământ loc pentru Domnul, cer nou și pământ nou, nu cum face lumea și preoții ei biserici pentru lume, o, nu așa, ci pentru Mine și pentru cei ce se leapădă de lume ieșind din ea și aducându-se Mie jertfă de credință și de stăruința cea pentru împlinirea Scripturilor cele de apoi cu ei, că are Domnul nevoie de mâini și de picioare și de dragoste în slujba Sa cea de apoi a cuvântului Său, care vine pe pământ.

Am suferit și Eu și tu ani la rând, așteptând iubirea poporului hrănit prin tine cu cuvântul Meu, Verginico, dar poporul acela a iubit puțin, a iubit pentru el, nu pentru Noi, cei ce stăteam înaintea lui pentru harul lui, pentru strălucirea vieții lui. Ne țineam după el și-i aduceam iubirea și bucurii îi dădeam, dar n-am putut culege rod din cei de odinioară popor. Te-am luat sus, apoi, între sfinți, și de sus am lucrat Noi și am pregătit fii dăruți Nouă, de am putut să întocmim masa

Mea cea de nuntă și să punem pe ea din destul din cămara cuvântului Meu și din cuvânt proaspăt mereu și să Ne vestim cu multul și să avem meseni, Verginico, și am început să facem pași, după cum au fost scrise făgăduințele Mele peste un popor în vremea când tu erai trâmbița Mea pe pământ.

O, ce tainice împliniri și ce mărețe pentru mintea cea mică a omului care nu se uită, care este om și atât, care nu socotește ca Dumnezeu! S-ar cere mare în om iubirea de Dumnezeu. Eu pentru ea l-am zidit pe om și pentru ea lucrez și azi peste pământ cuvânt și Mă dau oamenilor spre priceperea lor pentru cele de sus cu ei, dar trupul și lumea nu-l pot scăpa pe om spre Dumnezeu, așa cum un întemnițat nu poate fugi din închisoare ca să scape de ea.

Hai să Ne amintim de vremea Mea cu tine pe pământ, o, Verginico, căci are de învățat poporul cel firav cu vârsta, și pe care l-am dobândit prin duhul mărturiei și trebuie să învețe bine la această școală și trebuie să facă el ceea ce n-a voit să facă poporul cel de la început și cel de la mijloc al coborârii cuvântului Meu peste el. O, mergeam adesea în case de creștini și nu oriunde puteam merge, căci Domnul e plâpând ca un porumbel cu Duhul Lui Cel Sfânt și nu poate sta pe locuri neprielnice Lui și slavei cu care Se poartă între cer și pământ. Ne duceam la creștini și coboram în tine și grăiam casei aceleia și celor ce se adunau la cuvântul Meu. De la mulți Ne era greu, căci nu era plăcută Nouă viața și curățenia casei. Ne duceam la creștini ca să prindă ei îndemn la inimă și să învețe să se pregătească pentru venirea Mea la ei și să-și primenească viața și casa și trupul și toată starea lor, o, și nu găseam frumos mai pe nicăieri și suferea mult slava Mea și se umilea mult, și stăteam în tine cu suferința Mea ca să suferim împreună toată durerea cea de la așteptarea Noastră după ei. Slobozeam cu mare milă miresme îmbătătoare, care și ele sufereau în casele de creștini, căci erau din rai și Ne erau nouă însoțitoare și înmiresma locul unde coboram, ca să se umilească și nu să se bucure creștinul cel puțin iubitor de Dumnezeu. El însă se lauda apoi că a fost Domnul cu miresmele Lui cerești în casa lui și cu trâmbița Lui la masă de cuvânt în locuința lui, și nici vorbă de pocăință, de umilință, de ridicare din păcat și din mirosul cel de la păcat, căci toți erau dați la trai și nu rupeau de pe ei bucuriile lor. O, ce mult sufeream de la ne iubirea lor cea pentru Noi! Nici semnele cerești cu care Ne arătam lor nu-i aduceau pe ei spre pocăința cea pentru păcat ca să se facă sfinți pentru Domnul apoi.

O, ce mult sufeream! O, ce mult a suferit trupul tău, Verginica Mea! Iubea poporul mâncărurile lumești și se bucura de ele și nu era creștinul sfânt cu hrana și cu obiceiurile lui, iar Noi sufeream și răbdam. Veneau la tine creștini ca să le dai din cer, veneau în căsuța ta și se desculțau la ușă și intrau și îți lăsau miros greu în casă dacă se desculțau la ușă de încălțăminte de pe drum, și am zis apoi să te ocrotesc și să nu mai poată fi primit oricum în căsuța ta creștinul, că Mi-era milă de tine și de îngerii de lângă tine în toată vremea, și nici n-aveam ce să aleg ca să iau lângă tine suflete scumpe ție și Mie prin viața lor cu Mine și să te sprijini cu ele pentru jalea ta, pentru cerul care suferea în tine, o, trâmbița Mea.

Hai să-i învățăm pe cei născuți pe cale și mereu să-i învățăm, și să-i chemăm să asculte și pe cei ce vor să se deprindă cu viața cea sfântă, căci cu sfințenia în el poate ajunge omul în cer, dar cu știința nu, că nu scapă de duhul îngâmfwării cel ce se arată cu știința lui dacă nu are în el suferință pentru iubirea de Dumnezeu. O, Eu nu grăiesc singur acum, ci grăiesc cu tine alături peste cei ce Ne ascultă grăind, și iată, le grăim lor.

O, fiilor, nu fiți egipteni, căci Eu, Domnul, Mă folosesc de toate mădularele voastre văzute și nevăzute, de toate simțurile voastre și nu-i frumos la cer și nici pe pământ cu voi nu e frumos să nu miroșiți cerește și plăcut pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ cu voi. O, aveți grijă cu ce vă hrăniți, măi fiilor! Nu mâncați ca egiptenii, cărora le miroase trupul și duhul graiului a ceapă și a usturoi, a iute, a acru, a pipărat, ci îngrijiți-vă să semănați cu miresmele cerului, unde nu mai au putere trupurile și mirosurile care fac trupurile urâte și tot mai urâte și grele la miros, căci Eu, Domnul, am făgăduit că-Mi voi sădi un popor și am scris că voi umple pământul cu mii și milioane de crini și de trandafiri, nu cu ceapă sau cu usturoi, nu cu gusturi lumești pe calea

Mea cu omul. O, ascultați de semnalele pe care Eu le strecor între voi așa cum mai pot și Eu să le aduc, și împliniți cerește povața Mea de peste voi, că iată, lumea pune miroasuri peste mirosurile trupurilor lor și face acest păcat, căci miresele sfinte sunt din cer și vin dinăuntrul omului când ele sunt, nu vin din cele ale științei fățarnice, nu, fiilor, nu.

O, mâncați mâncăruri blânde, măi fiilor, căci voi nu mai sunteți lume ca să căutați gust și miros în fel și chip pentru mâncări, ci sunteți fii ai cerului și trebuie să arătați ca mirese pentru îngeri și pentru sfinți. O, de ce aduceam Eu mirese din cer și umpleam casa în care intram și trâmbițam din trâmbița Mea? Făceam aceasta ca să-l ajut pe creștin să facă deosebirea și să înțeleagă dorul Meu cel de la el, căci îl lua de nas mireasma cerească în care Eu, Domnul, Mă cuprind de peste tot între cer și pământ și așa călătoresc, și așa locuri voiesc să găsesc de poposire la fii pe pământ, așa cum Îmi plăcea Mie deosebit locul din Betania unde Mi se făcea pregătire de primire și de mirese pentru intrarea Mea la ei, căci era poporul acela deprins mult cu mirese de mare preț pentru Domnul și avea peste el legea spălării a tot ce nu este plăcut Domnului, iar dacă nu s-ar fi iubit atât de mult pe sine acel popor, ar fi avut har și l-ar fi prins pe el dragostea de Dumnezeu ca și pe cei din Betania, la care Eu, Domnul, Îmi făcusem popas pe drumul Meu spre cei împovărați de dureri și de tristeți, și pe calea Mea spre Tatăl apoi.

O, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, fiți învățători peste cei blânzi de pe pământ, care n-au învățatura Mea de peste voi. Dați-le cuvântul Meu lor și rugați-vă Mie să-i fac cale și rod spre ei, și fiți crini și trandafiri, o, fiilor. Iată, Verginica e tot un duh de mângâiere la petrecerea ei cu Mine și cu sfinții lângă voi. Ea voiește ca Eu să grăiesc, ea așa era învățată să fac Eu. O, dar și tu, Verginico, trebuie să le dai, căci tu ești trâmbița Mea și în cer, și toți cei ce ajung după harurile lor în cer își fac pe mai departe peste pământ lucrarea harurilor lor. Amin.

— *Le-ai grăit Tu lor, Doamne, ceea ce Ne doare mai mult, ca să se găsească aici învățatură pentru cei ce caută cu iubirea lor spre cer. Ca în cer trebuie să le fie starea și ființa, ca în cer să fie înprospătate locurile Tale cu ei, căci egipteni sunt toți fiii oamenilor și sunt ei peste tot și pun aceștia mirese peste putregai și sunt fiii fățarniciei, dar cei ce Te iubesc trebuie să aibă ca Tine și să fie ca Tine și să Te poți Tu arăta oamenilor care îi știu pe ei ai Tăi, și așa să-Ți fie ei mărturisitori. Amin.*

Să învățați, măi fiilor, și să fiți ascultători pentru toată grăirea Domnului de peste voi, căci cuvântul biserică este cel mai înmiresmat cuvânt, e locul în care Domnul petrece cu ai Săi petrecere ca în cer, ca în rai, ca între miresele cerești, o, fiilor. Taina acestui cuvânt are întruparea sa pe pământ și se aduce Domnului prin lucrarea ei taina de biserică. O, aveți grijă să hrăniți iubirea între voi, să stea ea la mijloc mereu cu tot ce înseamnă ea, cu tot ce înseamnă Dumnezeu și lucrul Său de peste om, căci cei ce nu ascultă sunt cei ce nu hrănesc iubirea, sunt cei ce obosesc de ei înșiși și stau fără de lucru ceresc apoi și sunt numai trup. Voi însă treceți în toată clipa din trup în duh, iar trupurile voastre să fie crini și trandafiri și să se dea Domnului cu miresele lor. Dacă egiptenii, fiii lumii, au în firea lor lucrarea miresemelor pentru idolii lor, o, cei ce sunt ai Domnului pe pământ trebuie să le stea în fire mai mult dragostea lor de Domnul și taina Betaniei cu ei.

V-a grăit Domnul în ziua de hram a grădiniței Lui cu voi și v-a spus de suferința mea și a Lui cea de la plăcerile creștinilor hrăniți multă vreme cu mană din cer, din gura mea izvorâtă și din Duhul Lui Cel curgător. O, cât am suferit, o, câtă rușine înaintea Domnului de la cei ce nu se puteau despărți de întâietatea cea pentru trup! O, fiilor, câtă iubire și câtă înțelepciune și ascultare așteaptă Domnul de la cei scriși lângă El pe pământ și cu El în lucrarea Lui! Bucurați-vă că Domnul v-a grăit vouă mai mult El în ziua mea de sobor între sfinți. Eu în El, și El în mine, așa v-am grăit.

O, fiți cuminți, fiilor! O, fiți ascultători, ca să fiți cuminți! Fiți calzi, fiți calmi, fiți blânzi, fiți umiliți mult. Mâncați mâncăruri blânde ca niște sfinți, căci aceasta este datorica cea pentru sfinți. Cel ce voiește să iubească pe Domnul trebuie să învețe aceasta. Amin.

O, mulți iubiți a avut Domnul de la acest fel de har și mulți biruitori peste trupurile lor, căci omul este ceea ce mănâncă și nu altceva este el și își iese din piele așa cum este el. Mâncați dulce, mâncați cele ce vă fac dulci și bineplăcuți și ușori și sfinți și mult mirositori ai miresemelor cerești și la masă cu cerul, căci cerul este cu voi la masă, mări fiilor, și nu sunteți ca toți oamenii de pe pământ, ci sunteți Betania Domnului, casa Lui cea de azi. O, nu uitați să fiți frumoși lui Dumnezeu, căci cum Îi sunteți Lui, așa și celor de lângă voi, căci măsura este din cer. Pace vouă! Vă voiesc mângâiere să fiți voi. Amin.

— O, Verginico, îi voiesc pe ei mângâierea Mea. Pace ție în zi de hram sfânt a grădiniței pe care o ai în veghea ta cerească! O, nu plânge! E zi de hram acum. Să Ne ascundem lacrimile în ziua aceasta. Ai ucenici care te-au urmat și te-au purtat și te-au păstrat și-ți poartă iubirea și stau ei înaintea Mea și-Mi scriu cuvântul în carte când el se lasă cu glasul lui peste grădinița lui și mer-ge taina facerii celei noi și are putere cuvântul Meu. Hai să nădăjduim. Pământul Ne așteaptă cu cerul deasupra lui în mare lucrare și va veni ziua când nu vom mai plânge Noi. Amin.

Vă voiesc pe voi mângâiere să fiți, o , fiilor, și taina Betaniei să Mi-o purtați cu duhul și cu trupul, că n-am pe alții în afară de voi. Umiliința din voi poate să vă facă pe voi mereu sprijinul Meu, mângâierea Mea, și cu sfială sfântă să Mă purtați peste voi și peste pământ cu cuvântul Meu de la voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2012